

на, украси ма да не падна! помогни на слабостта ми! и не ма оставай да са потопя и удава въ пропастьта на отчаяніето! Ти ли си! ти ли си! вечній и непостижимій Боже! ако да пострадамъ юще хилада пѣти по вече, никоги не ше та забравя, и не ше са отрѣка отъ тебе! О сладка, небесна и добродетелна сило! да не беше ти, кой би ми раздѣмалъ сърцето? Остави ма да умра отъ гладъ, или отъ каква-да-е дрѣга болестъ, само пресладкото чѣвствокане на добродетельта да неѣмира въ мене. Щомъ издѣма тѣмъ дѣми, осети са обновенъ и подкрепенъ. О азъ слабоумній! рече въ себе си: вѣмъ са отъ немило до недраго, а не си наѣмавамъ за онзи божій челоукъ, за онзи премѣдръ и ученъ книжовникъ, който знае, що е било предъ създааніето на свѣта, и що ще бѣди подиръ свършаваніето мѣ; за онзи благоглаголивій и сладкоречивій ѣмиръ, на когото изъ устата тече медъ и мляко; когото азъ заради неговото благонравіе и